

kontokredit er tilstrækkeligt at opgive den effektive rente som liggende inden for et interval på 3 procent-enheder (KOVFS 1979:1, pkt. 3.3).

5. »Hvor ofte køberen vil modtage kontoudtog«. De nærmere regler om kontoudtog, medens kontoen består, findes i § 34.

Efter *stk. 2* kan justitsministeren fastsætte nærmere regler vedrørende pligten til at oplyse den effektive rente. Der henvises til bemærkningerne til *stk. 1, nr. 4*, og til *pkt. 7.d.2°* i de almindelige bemærkninger. Effektiv rente er også omtalt i bemærkningerne til § 8, *stk. 1, nr. 4*, og *stk. 3*.

Til § 34

Bestemmelsen svarer til § 34 i betænkningssudkastet. Den knytter sig til § 33, *stk. 1, nr. 5*, idet den angiver, hvilke oplysninger kontoudtoget skal indeholde. Til sidesættelse af bestemmelsen medfører, at kreditor ikke kan kræve vederlag for den ydede kredit i den periode, det manglende eller mangelfulde kontoudtog angår. Det er tilstrækkeligt, at kontoudtog er afsendt til den adresse, som køberen har opgivet, hvorimod det er uden betydning, at kontoudtoget på grund af forsinkelse eller fejl fra postvæsenets side ikke er nået frem til køberen. Om bestemmelsen i øvrigt henvises til betænkningen s. 107–108.

Til § 35

Bestemmelsen svarer bortset fra nogle ændringer, som alene er af redaktionel karakter, til § 35 i betænkningssudkastet. Bestemmelsen indeholder de nærmere regler for ansvarsfordelingen mellem kreditor og kontohaveren for uberettiget brug af kontokort, kreditkort eller anden legitimation.

Som nævnt i betænkningen s. 108 har udvalget gennemført en kontokøbsundersøgelse, der er gengivet i betænkningen s. 197–201. Det fremgår af undersøgelsen, at alle virksomheder, der var omfattet af undersøgelsen, håndhævede den regel, at kontohaveren hæfter for ethvert køb, der er foretaget under anvendelse af legitimationen, indtil virksomheden skriftligt har fået meddelelse om legitimationens bortkomst. Så snart meddelelse er modtaget, spærres kontoen, og det er herefter virksomheden selv, der bærer eventuelle tab som følge af uberettiget anvendelse af legitimationen.

Udvalget finder det hverken rimeligt eller hensigtsmæssigt at lægge ansvaret for tab som følge af uberettiget brug over på kontohaverne i så vidt omfang, som det sædvanligvis aftales. Der kan være situationer, f. eks. ved tyveri, hvor det ikke

kan bebrejdes kontohaveren, at han har mistet kontokortet, og måske endda først nogen tid efter opdager det. Det er dernæst indgået i udvalgets overvejelser, hvem af parterne der har mulighed for at mindske risikoen for tab. Sælgeren kan således sørge for kontrol af legitimationen og kundens identitet, når der købes ved hjælp af kontokort. Kontohaveren kan opbevare kortet sikkert og med passende mellemrum sikre sig, at det ikke er kommet på afveje. Han kan også, når han konstaterer, at kortet er borte, straks underrette kreditor. Det kan endvidere anføres, at tab ved misbrug kan betragtes som en driftsomkostning, som kan tages i betragtning ved beregningen af det vederlag, kontokøberne skal betale.

På denne baggrund foreslår udvalget, at kreditor som udgangspunkt skal bære tab som følge af, at legitimationen bruges af en i forhold til kontohaveren uberettiget.

Til *stk. 1*.

I overensstemmelse med det ovenfor anførte foreslås det at kontohaveren kun under nogle nærmere opregnede særlige omstændigheder skal hæfte for tab som følge af uberettiget brug.

Efter *nr. 1* er kontohaveren ansvarlig, hvis han eller nogen, som han har overladt legitimationen til, har mistet denne ved grov uagtsomhed.

Et mindretal i udvalget har fundet, at kontohaveren også bør være ansvarlig i tilfælde af simpel uagtsomhed, jfr. betænkningen s. 109. Under høringen har flere myndigheder og organisationer tilsluttet sig mindretallets opfattelse, idet det bl. a. er anført, at den regel, der er foreslået af udvalgets flertal, ikke vil indebære en tilstrækkelig tilskyndelse for kontohaveren til at opbevare kontokort på betryggende måde.

Selv om de nævnte præventive hensyn må tillægges vægt, finder justitsministeriet dog, at det er bedst i overensstemmelse med de almindelige synspunkter, der er gengivet ovenfor, at kontohaveren alene bliver ansvarlig for grov uagtsomhed. Som anført i betænkningen s. 109 er der imidlertid tale om en gradsforskel mellem simpel og grov uagtsomhed, som bedst kan fastlægges i retspraksis. Ansvars begrænsning til grov uagtsomhed indebærer dog f. eks., at den blotte omstændighed, at kontohaveren har tabt kortet, eller at det er blevet stjålet fra en uaflåst bolig, ikke i almindelighed vil kunne medføre ansvar.

Efter *nr. 2* er kontohaveren også ansvarlig, hvis han eller nogen, som han har overladt legitimationen til, undlader at underrette kreditor snarest